

Arrest

nr. 215 818 van 28 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 4 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 4 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.07.2018 werd ingediend door :

*K(...), E(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Bangladesh
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.08.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op datum van 23.11.2016 opnieuw asiel vroeg. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 28.02.2017 met een beslissing ‘niet ontvankelijkheid asielaanvraag’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 18.04.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien opnieuw illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk bijna elf maanden voor de eerste, drie maanden voor de tweede en één jaar voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op medische elementen als buitengewone omstandigheden. Betrokkene haalt aan dat hij lijdt aan een ziekte waarvoor behandeling en opvolging nodig is maar dat de nodige medicatie niet beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst. Betrokkene wijst er in dit kader op dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem zou blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Ter staving hiervan legt betrokkene twee medische attesten voor d.d. 11.04.2017 en 11.06.2018 evenals drie bijlages (met name ‘the state of diabetes in Bangladesh’ d.d. 27.07.2016, ‘Awareness, treatment and control of Diabetes in Bangladesh: a nationwide population-based study d.d. 18.02.2015 en het overzicht van de Organisation Mondiale de la Santé – profils des pays pour le diabète 2016). Uit het medisch advies (zie bijgevoegde gesloten omslag) blijkt dat betrokkene vanuit medisch oogpunt wel in staat is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. De ingeroepen medische problematiek en niet beschikbaarheid van zorgen en medicatie kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Wat betreft de blootstelling aan een onmenselijke en vernederende behandeling, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beroept zich daarnaast op artikel 8 EVRM, met name zijn recht op een gezins- en privéleven en het feit dat hij in België verschillende vriendschapsrelaties en dus een sociaal netwerk heeft

opgebouwd. Dit sociaal netwerk valt volgens betrokkene onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Bangladesh, met name zijn echtgenote, zijn moeder, zijn broer, zijn zus en minstens één oom (langs moederszijde). Met betrekking tot zijn in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene elf getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat het gaat om diepgaande persoonlijke relaties. Integendeel we stellen vast dat deze elf getuigenverklaringen volledig overeenkomen en enkel ingevuld werden door elf verschillende personen maar met dezelfde bewoordingen. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al zes jaar in België zou verblijven, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij mogelijkheden tot tewerkstelling zou hebben, dat hij verschillende werkbeloftes zou hebben en dat hij vier werkbeloftes voorlegt evenals elf getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 17.07.2018 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd (18.04.2018) van zijn asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980). (...)"

1.3 Op 4 september 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 21 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer:

(...)/Naam, voornaam: K(...), E(...)
(...)/geboortedatum : (...)
(...)/geboorteplaats: (...)
(...)/nationaliteit: Bangladesh

(...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...).

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...):

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o (...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 10 januari 2019.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“In het kader van zijn verblijfsaanvraag voor meer dan 3 maanden op basis van het artikel 9bis, op 17 juli 2018 ingediend, liet verzoeker als buitengewone omstandigheden, die zijn terugkeer naar Bangladesh moeilijk, zie onmogelijk maken, gelden dat hij lijdt aan diabetes type II en dat hij aan een onmenselijke en vernederende behandeling zou worden blootgesteld in geval van terug bij gebrek in Bangladesh aan toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen, noodzakelijk voor zijn gezondheidstoestand.

In de omstreden beslissing verduidelijkt de Dienst Vreemdelingenzaken: (...)

De omstreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is gebaseerd op het advies van haar adviserend geneesheer van 31 augustus 2018, die verduidelijkte: (...)

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de omstreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gebaseerd op het advies van haar adviserend geneesheer en dit om de volgende redenen.

Inderdaad, verzoeker herinnert eraan dat hij achtte dat zijn gezondheidstoestand (hij lijdt aan diabetes type II) en het gebrek aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Bangladesh, door zijn gezondheidstoestand vereist, hem kunnen blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, die zijn terugkeer moeilijk, zie onmogelijk, maken.

Zoals hierboven echter aangehaald, de Dienst Vreemdelingenzaken het advies van haar adviserend geneesheer opvolgend, zijn de zorgen, door de gezondheidstoestand van verzoeker, in Bangladesh beschikbaar en toegankelijk.

1. Betreffende de beschikbaarheid van de zorgen

In het kader van zijn verblijfsaanvraag 9bis herinnert verzoeker eraan dat hij lijdt aan diabetes type II die de dagelijkse inname van medicijnen, in casu METFORMINE en SIMVASTATINE, vereist.

Ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag op basis van het artikel 9bis, legt verzoeker een verslag van 2016 van het OMS voor dat de afwezigheid van METFORMINE bevestigt.

In het kader van zijn medisch advies, verduidelijkt de adviserend geneesheer van de Vreemdelingendienst dat, volgens de gegevensbank MEDCOI, METFORMINE beschikbaar is in Bangladesh.

Desalniettemin zal de Raad aandachtig zijn inzake het feit dat de inlichtingen, door de adviserend geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegd betreffende de beschikbaarheid van METFORMINE, niet verduidelijken in welke hoeveelheid dit medicijn beschikbaar is en nog minder wat de kostprijs ervan is en of er een eventuele terugbetaling door de sociale zekerheid in Bangladesh bestaat. (...)

2. Betreffende de toegankelijkheid van de zorgen in Bangladesh

Ik het kader van zijn verblijfsaanvraag op basis van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980, gaf verzoeker duidelijk aan dat hij, in geval van terugkeer naar Bangladesh, geen gewaarborgde toegankelijkheid zou hebben tot de zorgen, door zijn gezondheidstoestand vereist.

Inderdaad, verzoeker verduidelijkte: (...)

Bij lezing van de omstreden beslissing, gebaseerd op het medisch advies van haar adviserend geneesheer kan men vaststellen dat er door de adviserend geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid tot zorgen in Bangladesh voor personen die aan diabetes lijden.

Inderdaad, op geen enkel ogenblik van de omstreden beslissing kwam de Dienst Vreemdelingenzaken en meer bepaald haar adviserend geneesheer de argumenten, door verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag op basis van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 uiteengezet, tegemoet.

Door niet te antwoorden op de argumenten, door verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag 9bis uiteengezet, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing duidelijk inadequaot gemotiveerd.

Dit type algemene motivering werd reeds door de Raad gesanctioneerd in een arrest nr. 176.248 van 13 oktober 2016, dat verduidelijkte: (...)

Gezien de hierboven aangehaalde elementen, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inadequaot gemotiveerd en moet nietig verklaard worden."

3.1.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat er géén juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, in

deze beslissing zouden zijn opgenomen. De verzoekende partij voert echter aan dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij wijst op hetgeen zij in haar aanvraag van 17 juli 2018 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd met betrekking tot de diabetes type II waaraan zij lijdt en waarvoor zij moet behandeld worden. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, omdat de gemachtigde heeft nagelaten te antwoorden op haar argumenten met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in de voormelde aanvraag inderdaad op wijst dat een van de voor haar noodzakelijke medicijnen niet beschikbaar is, en dat zij twee rapporten voorlegt met betrekking tot de situatie van mensen die in Bangladesh aan diabetes lijden. Zij stelt verder dat hieruit blijkt dat deze geen gewaarborgde toegankelijkheid hebben op grond van hun financiële situatie en van de afwezigheid van sociale dekking in Bangladesh. Zij geeft aan dat de behandelingskost van diabetes hoog is in vergelijking met een gemiddeld loon van een Bengaal. Zij stelt dat er bijgevolg geen gewaarborgde toegankelijkheid is tot de noodzakelijke zorgen voor een diabeet. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat uit deze rapporten ook blijkt dat de situatie nog alarmerender is buiten de hoofdstad en dat zij afkomstig is van een stad op zo'n 100 kilometer van de hoofdstad. Zij besluit dat zij op grond van deze elementen geen enkele toegang tot de voor haar gezondheidstoestand noodzakelijke zorgen zal hebben en haar medische situatie manifest een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk ingaat op de ingeroepen medische elementen en daarbij ook de stukken opsomt die de verzoekende partij ter staving heeft voorgelegd, waaronder de voormelde twee rapporten. Daarna gaat de gemachtigde in op de beschikbaarheid van de medicatie en zorgen, waarbij hij verwijst naar een medisch advies van 31 augustus 2018, dat door de gemachtigde werd aangevraagd bij de ambtenaar-geneesheer en dat

samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. De eerste bestreden beslissing bevat echter geen enkele motivering met betrekking tot de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen (ook de ambtenaar-geneesheer spreekt zich hierover overigens niet uit), terwijl de verzoekende partij de niet-gewaarborgde toegankelijkheid van de zorgen uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Zij voert dan ook terecht aan dat de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de als buitengewone omstandigheid ingeroepen medische situatie niet afdoende is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing nog andere motieven bevat. Het komt hem als annulatierechter echter niet toe om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen of de eerste bestreden beslissing ook zonder de vastgestelde onwettigheid nog overeind zou kunnen blijven. Bijgevolg moet de eerste bestreden beslissing worden vernietigd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“In het kader van het Bevel om het grondgebied te verlaten motiveerde de Dienst Vreemdelingenzaken deze als volgt: (...)

Het is interessant te noteren dat dit Bevel om het grondgebied te verlaten in geen geval een motivering bevat betreffende de medische situatie van verzoeker en het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van tenuitvoerlegging van dit bevel om het grondgebied te verlaten en een gedwongen terugkeer naar Bangladesh.

Inderdaad, het past eraan te herinneren dat Meneer K(...) E(...) aan diabetes type II lijdt, die een terugkeer naar zijn land, van herkomst wegens medische redenen moeilijk, zie onmogelijk, maakt.

Door haar beslissing niet in die zin te motiveren, behoorde het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe rekening te houden met de medische situatie van verzoeker, dit bevel om het grondgebied te verlaten is dus inadequaat gemotiveerd en moet dus nietig verklaard worden.

Hiertoe herinnert verzoeker aan de bewoordingen van het artikel 74/13 dat verduidelijkt: (...)

Uit dit artikel blijkt dus dat het, bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten, het de Dienst Vreemdelingenzaken toebehoorde rekening te houden met de persoonlijke en medische situatie van Meneer K(...).

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is dus inadequaat gemotiveerd.”

3.2.2 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag

tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij voert aan dat uit het voormelde artikel 74/13 blijkt dat de gemachtigde moest rekening houden met haar medische situatie, maar dat dit niet blijkt uit de motivering van de tweede bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat uit de tweede bestreden beslissing inderdaad niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de medische toestand van de verzoekende partij. Hij is hierop echter wel ingegaan in het kader van de eerste bestreden beslissing waarin de aanvraag van 17 juli 2018 op grond van voormeld artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd samen met de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Aangezien de Raad in de bespreking van het eerste middel heeft vastgesteld dat de motivering van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij niet afdoende is, kan echter niet langer worden aangenomen dat de gemachtigde door middel van deze beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.3 De beide middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE